

V spomin Mimiki Pelc.

Ivanka J. iz V. je lani dovršila ljudsko šolo pri Uršulinkah v Ljubljani. Ostala je potem doma pri stariših; ves teden pridno pomaga pri vsakem domačem delu, v nedeljo je pa v cerkvi vsem svojim tovarišicam vzgled pobožne deklice. Popoludne po krščanskem nauku prihajajo k nji nekatere njenih prijateljic. Pripoveduje jim, kar se je naučila v samostanski šoli, vadi jih lepih pesmic, bere jim kako spodbudno knjigo, včasih pa tudi iz knjižice, v katero si je sama zapisovala spomina vredne dogodke. Kar je v teh zapiskih o njeni součenki Mimiki Pelc, je tako spodbudno, da pové danes tudi »Angeljček« svojim čitateljem. V knjižici je popisanih pet listov s spomini na vzorno součenko, ki jih je brala Ivanka svojim tovarišicam.

I. V šoli.

»Dva meseca sem že v četrtem razredu. Součenke so se mi jako priljubile. Najljubša mi je zlasti od danes naprej Mimika. Včeraj sem dobila pismo od doma, da so zboleli moja dobra teta. Ves dan sem mislila na to in še danes se nisem potolažila. Popoludne pred šolo pa pride k meni Mimika in me sočutno vpraša: »Kaj pa ti je, Ivanka?« Radovedno jo pogledam, potem pa ji razložim, zakaj sem žalostna. Kako me je znala tolažiti! Rekla je, da bo šla molit z menoj za zdravje ljubi teti. Tudi druge součenke je povabila. In ko smo šle po šoli v frančiškansko cerkev, bila sem potolažena. Kako sem hvaležna Mimiki! To je res blaga deklica. Z vsemi součenkami je tako prijazna, z vsako zna kaj lepega govoriti. Kadar je katera učenka pohvaljena ali dobi spominek, vesela je tako, kakor bi nji veljalo. In kako je postrežljiva Mimika! Še prositi je ni treba. Da le vidi, da tovarišica česar nima, precej ji ponudi. — Nikdar še ni menda razžalila nobene součenke. In ko ji je zadnjič nagajiva Manica rekla nekatere razžaljive besede, ni ji nič zamerila, ampak prijazno se je nasmehnila, tako da se je ona kar sramovala svojega ravnanja. Kadar nam učiteljica pripovedujejo, kako se

moramo obnašati do součenk, pokazali bi nam lahko njo za vzgled. — Prav tako ljubi in spoštuje našo dobro učiteljico. Do pičice natanko vboga tudi v najmanjši stvari. In kako pazi, da ne presliši kake besede! Manica pozna dobro napake vseh součenk, o Mimiki pa, ne vem, da bi bila kdaj povedala kaj slabega.«

II. D o m a.

»Nekaj dnij ni bilo v šolo ljubljene součenke Mimike. Mati so ji zboleli, in morala je biti doma. Včeraj je prišla zopet v šolo. Jaz sem jo prosila, da jo smem popoldne priti obiskat na dom. Ob štirih sem šla. Kako čedno imajo v sobi! Knjige in ročno delo ima Mimika na odločenem mestu v lepem redu, kakor nas uče v šoli. Pokazala mi je domačo nalogo, ki jo je spisala, delo, kar je naredila, in lepe spominke pridnosti. — Mati so že popolnoma ozdraveli in jih tedaj ni bilo v sobi. Kmalu pa so prišli. Mimika jim je precej prinesla stol, da so se odpočili, ker jih je hoja utrudila. Vprašala jih je tudi, če želé še kaj družega. Ko so se mati nekoliko odpočili, prinesli so nama kruha. Jaz sem kmalu snedla svoj kos; Mimika pa je — kakor se mi zdi — nekaj prihranila za ubogo Lenico, kateri je večkrat kaj prinesla v šolo. — Danes pa je bila Mimika pri nas doma. Gospodinja je je bila zeló vesela. Pokazala sem ji rešitev rebusa iz zadnjega »Vrtca«; hotela sem ji brati tudi knjižico, v katero pišem, pa sem se spomnila, da bi ona ne bila zadovoljna, ker zapisujem tudi o nji. Ob petih je takoj odšla, dasiravno sem jo prosila, naj še ostane. Rekla pa je: »Do te ure sem prosila mater dovoljenja; danes ne ostanem dalje, pridem pa še kdaj.« Koliko se lahko od nje učim!«

III. P r e d b o ž i č e m.

»Kmalu bom šla na božične počitnice. Oče so pisali, da bodo prišli po-me. Koliko imam povedati ljubi materi! Za sestro Nežico hranim tudi že veliko podobic. Rada grem domov, pa nazaj bom tudi rada prišla. Prav prijetno je v šoli. Sedaj »prenočujemo Jezuščka«. Včeraj

sem bila jaz na vrsti. Kako ljubezniv je mili Jezušček že na sliki. Učiteljica so mi dali tudi listek, na katerem so bile napisane nekatere vaje, ki jih opravljamo iz ljubezni do Zveličarja. Prizadevala sem se jih natanko spolnovati. Prav zadovoljna sem bila zvečer. Danes pa je imela Mimika Jezuščka. Sedaj pa vidim, da sem jaz le slabo naredila. Kako natančno je ona izpolnovala vse vaje. Med podukom v šoli se še ganila ni, ker je bilo zapisano na listku: »Iz ljubezni do Jezusa hočem posebno pazljiva biti.« Med uro je pa bila seveda tudi vesela in je pripovedovala součenkam, kako se ji je po noči sanjalo o Jezuščku.

Res, Mimika mi je od dné do dné bolj všeč. Sedaj »šivamo tudi božjemu Detetu suknjico«. Ko bi bile prvi sv. večer šle s pastirčki k jaslicam, gotovo bi bile Jezuščku napravile gorko oblačilce. Sedaj si pa le iz ljubezni do njega nakladamo kako dobro delo in zapisujemo to na listek, ki ga bodo gosp. katehet na sveti večer darovali Jezuščku. Vprašala sem zadnjič Mimiko: »Kolikokrat si se že danes premagala?« Odgovorila mi je na kratko: »Štiridesetkrat!« Jaz se ji nisem upala povedati, da sem se premagala tisti dan šele trikrat.«

IV. Priprava za prvo sv. obhajilo.

»Vedno bolj se bliža prelepi, presrečni dan prvega sv. obhajila. Gospod katehet so zadnjič rekli, naj se nam zdé ti dnevi do prvega sv. obhajila taki, kot so bili za sv. Jožefa in Marijo oni trije dnevi, ko sta iskala Jezusa. Kako sta si prizadevala, da bi ga dobila! Vedela sta, da je on živi Bog, da je on naš Odrešenik in da brez njega ni sreče, ne veselja. V poduku za prvo sv. obhajilo se učimo tudi me vedno bolj spoznavati vsemogočnega Boga. Molimo in zatajujemo se, da bi vsaj nekoliko veselja napravile svojemu Zveličarju, in delamo že sedaj trdne sklepe, ki nam bi pomagali, da bi ga nikdar ne zgubile, ker brez njega bi bile večno nesrečne. Večkrat opazujem Mimiko, kako se pripravlja za ta imenitni dan. Nobene ure ne zamudi, kadar je poduk; na vsako besedo pazi in katekizma se prav natanko uči. In kaj stori vse iz ljubezni do

Jezusa! Res je ona že od mladosti iskreno pobožna. Zadnjič je povedala součenka Anica, da je Mimika že kot triletna deklica vedno klečé molila jutranjo in večerno molitev. V četrtem letu je že znala rožni venec in lavretanske litanije. In koliko si prizadeva sedaj za dobro pripravo! V posebno knjižico si zapisujemo, kako opravljamo vaje za prvo sv. obhajilo. Zaznamujemo si, kaj molimo in kolikokrat se premagamo. Mimika nas vse prekosi. Pobožnih zdihljejev je zadnjič jeden dan imela kar že tisoč, včeraj pa še več. Posebno se priporoča nebeški materi Mariji, da bi se vredno pripravila za najlepši dan svojega življenja, za vsprejem našega Zveličarja. Že nekaj tednov moli v ta namen vsak dan dva sv. rožna venca. Rada bi bila na njenem mestu, rada bi se tako pripravila, kot se bode ona.«

V. — 12. maja 1896.

»Stariši so mi pisali od doma, naj se zadnja dva meseca le pridno učim, ker drugo leto ne pridem v Ljubljano. Nekako hudo mi je bilo, ko sem to brala. Rada bi bila še v samostanski šoli. Kako srečne so pač součenke, sem ménila, ki še ostanejo v šoli. Kako srečna se mi je zdela šele Mimika, ki je želela postati redovnica. Blaga Mimika! Ni te več! Umrla si; toda naj ne rečem tako — Jezusu si se želela popolno darovati, in on te je vzel k sebi. Hudo, silno hudo nam je součenkam, da te ni več, a ti si srečna!

Kolikorkrat se spominjam prvega sv. obhajila, sem vesela; a če se spomnim, kako nebeško srečna je bila tedaj Mimika, vesela sem še bolj. Pozneje sem jo večkrat videla, kako se je pri sv. obhajilu veselja jokala. In kako natanko je spolnovala sklepe prvega sv. obhajila, da bi nikdar ne zgubila Jezusa. Od prvega svetega obhajila, od 5. julija 1895, je vsak teden — razven jedenkrat — šla k sv. spovedi in k sv. obhajilu, v počitnicah je bila vsak dan, razven nekatere dni, ko je bila posebno zadržana, pri sv. maši, sploh bila je tako pobožna, da ji gotovo ni bilo treba izpolniti svojega četrtega sklepa: Kedar bom storila kak greh, šla bom pri prvi priložnosti k spovedi. Sedaj v kratki bolezni

je veliko trpela, davica jo je hudo mučila. Ali nikdar se ni pritoževala, da ne bi grenila srca svoji dobri materi. — Da, Mimike ni več! Hotela se je darovati Jezusu, on pa jo je vzел k sebi. Nji res veljajo besede, ki sem jih zadnjič brala:

»Lahka je nedolžnih smrt
Večni raj jim je odprt.
Malo tukaj le trpijo,
Tam se večno veselijo.«

—r—

Spomladi.

Sneždé pod stropom lastavice,
Zelen, cvetoč je hrib in log;
In v solncu plešejo mušice,
Spet sliši se pastirski rog.

Oj Čada, Sivka, v log od jasli,
Za mano psiček hov, hov, hov!
Ko kravici se bosta pasli,
Za zajčkom skočiš v les na lov!

Vijolic jaz naberem v kito,
Pripnem jo za klobučni trak;
Živinico poženem sito
Domov, ko prvi pade mrak.

Hej, brž od jasli kravci naši,
Za mano psiček hov, hov, hov!
Lepo nam boče tam na paši,
Zvečer pa pridemo domov!

Vnéslav.

